Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 21 | Helsingissä joulukuun 28 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

Selvä kanta ulkopolitiikkaamme.

Suomen ulkopoliittista "suuntautumista" koskevassa kysymyksessä voimme tällä haavaa havaita maassamme monta eri virtausta. Tärkeimmät niistä ovat seuraavat:

Vientiteollisuutemme johtomiesten piirit haluavat suuntautumista Englantiin, liikenäkökohtiaan silmälläpitäen.

Sosialidemokraattiset piirit haluavat suuntautumista Venäjään, sosiaalipoliittisista syistä, Englannin, Ranskan ja Skandinavian maiden välityksellä.

Ruotsinkieliset piirit haluavat suuntautumista Skandinavian maihin, kielipoliittisista syistä.

Kaikkien n.s. "demokraattisten" puolueitten johtomiesten piirit haluavat saksanvastaista suuntautumista, henkilökohtaisista syistä, koska he pelkäävät Saksassa syntyneen uuden, kansallisen maailmankatsomuksen uhkaavan heidän yhteiskunnallista valta-asemaansa, jos se saisi Suomessa yliotteen.

Kaikille näille virtauksille on yhteistä, etteivät ne aseta kysymystä Suomen turvallisuudesta kaikkien muiden näkökohtien yläpuolelle, vaan haluavat käyttää ulkopolitiikkaa välikappaleena sisäpoliittisten päämäärien saavuttamiseksi.

Mutta tämähän on luonteeltaan suorastaan kieroa asiaan suhtautumista. Kaikki sisäiset ristiriidat on ratkaistavat Suomen kansan omassa keskuudessa. Niissä ei saa turvautua ulkomaalaiseen apuun.

Suomen ulkopolitiikalla saa olla ainoastaan kaksi tehtävää. Ensimmäinen ja ehdottomasti tärkein on maamme itsenäisyyden turvaaminen. Toinen, joka on hoidettava edellisen puitteissa, on hyvien kauppa- ja kulttuurisuhteitten ylläpitäminen muihin maihin.

Niin kauan kuin Suomen kansan valtava enemmistö ei ole yksimielinen ulkopoliittisen suuntautumisen suhteen, on maamme ulkopoliittinen asema joka tapauksessa kohtalokkaan heikko, aivan riippumatta siitä, mikä "suuntaus" on tilapäisesti saanut yliotteen. Jos olisimme nyt hiljattain vastoin omaa tahtoamme joutuneet osallistumaan yleiseurooppalaiseen sotaan, niin siitä olisi, vallitsevan eripuraisuutemme johdosta, seurannut hirmuinen sisäinen sekasorto. Sen tietää jokainen, joskaan ei moni uskalla sitä julkisesti myöntää. Ainoastaan kansa, joka ainakin ulospäin on yksimielinen, kykenee turvaamaan itsenäisyytensä.

Kaikista korulauseista huolimatta tietää jokainen niinikään, ettei kansamme ajan mittaan kykenisi yksinänsä pitämään puoltaan niin suurta maata kuin Venäjää vastaan. Yhtä hyvin jokainen tietää, etteivät Skandinavian maat ryhtyisi sotaan ainoastaan auttaakseen puolustamaan Suomen itsenäisyyttä.

Puheet "ehdottomasta puolueettomuudesta" Skandinavian maiden avulla, Venäjältä uhkaavan vaaran "vähäpätöisyydestä" ja meitä muka "saksalaisesta imperialismista" uhkaavasta vaarasta, ovat ainoastaan tekosyitä. Ne eivät perustu mihinkään todellisiin ulkopoliittisiin näkökohtiin, vaan tuollaiset puheet tähtäävät itseasiassa juuri ulkopolitiikan väärinkäyttämiseen sisäpoliittisten tavoitteiden edistämiseksi.

Tässä asiassa on huomioonotettava se, ettei Saksa "tyrkytä" uutta maailmankatsomustaan tai sisäpoliittista järjestelmäänsä millekään toiselle kansalle, joka ei itse ja vapaaehtoisesti tahdo sitä itselleen omaksua, kun taas Venäjä avoimesti ilmoittaa pyrkivänsä aikaansaamaan maailmanvallankumouksen ja toteuttamaan aatteensa ja järjestelmänsä kaikissa maissa — keinoilla millä hyvänsä, väkivalta ja petos lukuunotettuina.

On otettava huomioon myöskin se, että Englanti ja Ranska ja Skandinavian maatkin pelkäävät sekä Venäjää että Saksaa, ja ehkä eniten Saksaa, koska Saksa on tällä hetkellä paljon voimakkaampi kuin Venäjä. Sentähden ei ole todennäköistä, että nuo valtiot auttaisivat meitä, jos Venäjä hyökkäisi tänne, vaan on paljon todennäköisempää, että meidät uhrattaisiin "paremman tasapainon saavuttamiseksi Euroopan mantereella".

Sitävastoin on Saksan turvallisuudelle tärkeätä, ettei bolshevismi pääsisi enää leviämään Eurooppaan Venäjän ulkopuolelle. Tästä yksinkertaisesta syystä on Saksa valmis auttamaan jokaista maata, jonne Venäjä hyökkää.

Emme voi yksin, avutta puolustautua kauan Venäjää vastaan, ja apua voimme varmuudella saada vain Saksasta.

Kaikesta edelläsanotusta seuraa yksinkertaisesti ja selvästi, että meidän täytyy maanpuolustuksemme suhteen suuntautua nimenomaan Saksaan, ja tämän turvallisuutemme puitteissa hoitaa ja kehittää kauppa- ja kulttuurisuhteemme kaikkiin muihin maihin. Vientimahdollisuutemme Englantiin määrää ennenkaikkea sikäläinen tarve, eikä se muutu siitä, että turvaamme itsenäisyytemme parhaimmalla tarjolla olevalla tavalla. Ostaahan Englanti itse Saksastakin sen, minkä se sieltä tarvitsee, ja samoin Venäjältäkin. Venäjään voimme ylläpitää sitä paremmat suhteet, kuta turvallisemmassa asemassa me olemme Venäjän suhteen. Ja sama on asianlaita kaikkien muiden maiden suhteen.

Tämä on selvä, yksinkertainen ja realipoliittinen kanta, joka käsittää turvallisuuden turvallisuutena, kaupan kauppana ja sisäpolitiikan sisäpolitiikkana, eikä sekoita niitä yhdeksi sekamelskaksi.

Tämä selvä kanta ei ehkä miellytä vientiteollisuutemme johtavia piirejä, vallankumouksellisia aineksiamme, kielikiihkoilijoitamme, eikä puoluepomojamme. Ja vähiten se tietenkin miellyttää juutalaisuuden kätyreitä maassamme. Mutta niin periaatteellisesti kuin käytännöllisestikin se on ainoa oikea ja eheä kanta turvallisuutemme suhteen. Se on kokonaisuuden edun vaatimusten kanta, jonka tieltä kaikkien liike-, puolue- ja henkilökohtaisten etujen vaatimusten täytyy väistyä.

Joka ei tässä asiassa asetu kokonaisuuden edun vaatimusten kannalle, hänen suussaan muuttuu koko puhe kokonaisuuden edun kannattamisesta ilkeäksi valheeksi.

On terve periaate, ettei puolustuslaitoksen pidä sekaantua politiikkaan. Mutta tätä periaatetta voidaan ylläpitää ainoastaan edellytyksellä, että ulkopolitiikka tähtää ehdottomasti ja ennenkaikkea vain maamme itsenäisyyden ja riippumattomuuden turvaamiseen, niin että jokainen sotilas täydellä varmuudella tietää taistelevansa juuri ja ainoastaan tämän puolesta. Silloin — ja vain silloin — hän voi näet hyvällä omallatunnolla olla politikoimatta. "Suuntautumiskysymykseen" taas ei saa vaikuttaa mikään muu kuin tuo sama näkökohta, nimittäin mikä suuntaus turvaa parhaiten itsenäisyytemme. Kaikista noista muista kysymyksistä, joita on nyt aivan väärällä tavalla sekoitettu ulkopoliittiseen suuntautumiskysymykseemme, täytyy meidän selviytyä keskenämme. Ainoastaan silloin me kaikki tiedämme, mistä itseasiassa on kysymys niin sodan kuin rauhankin aikana.

Suuntautumisemme Saksaan ei tietenkään saa merkitä sellaista sotilasliittoa, joka pakottaisi meidät lähtemään mukaan esimerkiksi silloin, jos Saksa hyökkäisi Venäjälle — syystä, joka ei kuulu meille. Sellaista ei voida kohtuudella vaatiakaan niin pieneltä maalta kuin Suomelta. Se merkitsee ainoastaan, että mikäli meidät pakotetaan mukaan sotaan, niin tulemme olemaan Saksan puolella, emmekä Saksaa vastaan, ja lisäksi se merkitsee, että me tarpeen vaatiessa otamme vastaan avun, jonka Saksa omien etujensa vuoksi on valmis meille antamaan, jos tänne hyökätään.

Euroopan rauha säilyi hiljattain siitä syystä, että Saksa oli siksi voimakas, ettei haluttu hyökätä sen kimppuun, kun se puolusti kansallisesti ja siveellisesti oikeutettua asiaa. Venäjä — kuten maailman juutalaiset ja vapaamuurarilliset piiritkin — olisi kyllä halunnut sotaa, mutta ei saanut haluansa toteutetuksi. Jos nyt nuo samat piirit saavat lisäksi selvästi tietää, etteivät he missään tapauksessa voi sulkea Suomea mukaan laskelmiinsa — s.o. ettei Suomi salli venäläisten sotajoukkojen marssivan tätä kautta, taikka käyttävän Suomen satamia tai Ahvenanmaata hyväkseen saksanvastaisia sotatoimenpiteitä varten — niin tämä on myöskin omiaan myötävaikuttamaan rauhan säilyttämiseen.

Ja totta kai Suomen kansan valtava enemmistö tahtoo sellaista ulkopolitiikkaa, joka edistää rauhan säilyttämistä.

Kuinka lukijoita petetään.

AJAN SUUNTA:

Juutalainen miljoonakavaltajana Ranskassa.

Parisi, 26. 12. (Stefani) Tutkintotuomari on määrännyt vangittavaksi tunnetun juutalaisen Bernard Nathanin, joka on kuuluisan, vararikon tehneen Pathé-filmiyhtiön johtaja. Tuomarilla on todisteet siitä, että Nathan kahden juutalaisen rikostoverin avustamana on tehnyt kavalluksia, joiden yhteissumma nousee useihin miljooniin dollareihin.

HELSINGIN SANOMAT:

Miljoonakavalluksia ranskalaisissa filmiyhtiöissä.

Paris, 26. 12. (STT) Kolme Pathé Natan- ja Pathé Cinema-yhtiöiden hallitusten jäsentä on vangittu ilmiannettuina syypäiksi kavalluksiin, joiden määrä lienee useita miljoonia frangeja.

SUOMEN SOSIALIDEMOKRAATTI:

Miljoonakavalluksia Ranskassa. Kolme elokuvatirehtööriä vangittu.

(Sama sähkösanoma kuin Helsingin Sanomissa).

AJAN SUUNTA:

Juutalaisten filmimiesten kavallukset nousevat 400 miljoonaan frangiin.

Parisi, 27. 12 (STT) Elokuvayhtiö Pathé—Natanin pääosakkaiden vangitseminen on aiheuttanut Pariisin lehdistössä jymyuutisten sarjan. Jour luulee tietävänsä, että vangitut ovat kavaltaneet 400 miljoonaa frangia. Epoque kertoo Bernard Natanin, jonka nimi aikaisemmin oli Tannzapf tai Tânnensaft, aloittaneen köyhänä poikana ja lopulta hankkineen suuren ransakalaisen elokuvayhtiön Pathén osake-enemmistön. Useiden vuosien aikana on Natan ollut varsin huomattu Ranskan filmiteollisuudessa. Ensimmäiset epäsäännöllisyydet yhtiön raha-asiain hoidossa havaittiin v. 1935, jolloin rydyttiin tutkimaan Natanin toimia. Jean Cerf, aikaisemmalta nimeltään Simon Hirsch, on esittänyt suurta osaa Ranskan teatteri,- elokuva- ja urheilupiireissä. Hän on m.m. omistanut kilparatsastustallin *ja ollut läheisessä kosketuksessa Leon Blumin hallitukseen.*

SVENSKA PRESSEN:

Pathé-kavallukset nousevat 400 miljoonaan.

Juttua pidetään Pariisissa suurena sensationa.

(Sama sähkösanoma kuin Ajan Suunnassa, paitsi että viimeiset rivit: *"ja ollut läheisessä kosketuksessa Leon Blumin hallitukseen"* on JÄTETTY POIS.)

Tämän johdosta kysymme:

1) Minkä tähden "kansanrintama"-lehdistömme loukkaa Ranskan kansan kunniaa jättämällä lukijansa siihen uskoon, että tämä häpeällinen juttu olisi muka "ranskalainen", vaikka kaikki syylliset ovatkin juutalaisia.

2) Eikö tämä todista, että meidänkin "kansanrintama"-lehdistömme toimii maailmanjuutalaisuuden kätyrinä?

3) Voidaanko pitää todellisena "kansan tahtona" sellaista yleistä mielipidettä, jonka lähtökohtana on tällainen ilmeisesti kiero ja tahallisesti harhaanjohtava tiedonantotoiminta?

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

puhe Urheilupalatsissa Berliinissä

syyskuun 26 päivänä 1938.

(Jatkoa edellisestä numerosta.)

Se on löydetty ja sitä kehitetään aina edelleen. Ratkaisevaa on, että molempien valtioiden johdot ja kaikki ymmärtäväiset ja järkevät ihmiset molemmissa kansoissa ja maissa omaksuvat lujan tahdon yhä enemmän parantaa olosuhteita. Se on *todellinen rauhantae,* joka on arvokkaampi kuin kaikki jaarittelut Geneven kansainliittopalatsissa.

Tänä aikana olen nyt koettanut saada aikaan myöskin muiden kansakuntien kanssa vähitellen hyvät ja kestävät suhteet.

Olemme antaneet takuita lännessä oleville valtioille, ja kaikille rajanaapureillemme Saksan puolesta vakuuttaneet heidän alueensa koskemattomuuden. Tämä ei ole mikään korulause. Se on meidän pyhä tahtomme. Meillä ei ole mitään etua rauhan rikkomisesta.

Nämä Saksan tarjoukset saivat myös osakseen lisääntyvää ymmärtämystä.

Vähitellen irtaantuu yhä enemmän kansoja tuosta mielettömästä Geneven hämäännyksestä, joka — tahtoisin sanoa — ei palvele rauhanvelvoituksen politiikkaa, vaan kylläkin sodanvelvoituksen politiikkaa. Ne irtaantuvat ja alkavat katsoa kysymyksiä järkevästi, ne ovat valmiit ymmärtämään asioita ja rauhantahtoisia.

Olen mennyt edelleen ja *tarjonnut kättä Englannille!* Olen vapaaehtoisesti luopunut koskaan enää ryhtymästä laivastokilpailuun antaakseni Suur-Britannian valtakunnalle turvallisuuden tunteen. Minä en ole tehnyt sitä sen vuoksi, etten muka olisi voinut rakentaa *enemmän,* siitä ei pidä olla mitään epäilyksiä, vaan yksinomaan siitä syystä, jotta näiden molempien kansojen välille varmistettaisiin pysyvä rauha. Tosin on olemassa tässä eräs edellytys: ei käy päinsä, että toinen osapuoli sanoo: "Minä en tahdo enää käydä sotaa, ja siinä tarkoituksessa tarjoan sinulle aseistukseni vapaaehtoisen rajoittamisen 35 prosentiksi" — mutta toinen selittää: "Kun minulle sopii, aion taas aika ajoin käydä sotaa." Tämä ei käy päinsä.

Sellainen sopimus on moraalisesti ainoastaan silloin oikeutettu, kun molemmat kansat käsi kädessä vakuuttavat toisilleen, etteivät ne enää koskaan tahdo käydä sotaa toisiaan vastaan. Saksalla on tämä tahto! Me kaikki tahdomme toivoa, että Englannin kansan keskuudessa saavat yliotteen ne, joilla on tämä sama tahto!

Minä olen mennyt edelleen. Olen Ranskalle heti Saarin alueen Saksalle luovutuksen jälkeen, joka ratkaistiin kansanäänestyksellä, selittänyt, ettei nyt enää meidän välillämme ole ylipäänsä mitään erimielisyyksiä. Sanoin, ettei meillä ole enää olemassa Elsass-Lothringin kysymystä. Se on raja-alue. Tämän maan kansalta ei oikeastaan ole viime vuosikymmeninä ollenkaan kysytty sen omaa mielipidettä. Meillä on sellainen tunne, että tämän maakunnan asukkaat ovat onnellisimpia, kun niiden vuoksi ei enää taistella.

Me emme yksikään tahdo sotaa Ranskan kanssa. Me emme tahdo Ranskalta mitään! Ei kerrassaan mitään!

Ja kun Saarin alue, Ranskan taholta tapahtuneen sopimusten vilpittömän tulkinnan ansiosta — se on minun tässä todettava — oli palannut valtakuntaan takaisin, minä olen juhlallisesti vakuuttanut: Nyttemmin ovat kaikki Ranskan ja Saksan väliset alueelliset erimielisyydet poistetut. Nyt en näe enää ylipäänsä mitään erimielisyyksiä välillämme. Nämä ovat kaksi suurta kansaa, jotka molemmat tahtovat tehdä työtä ja elää. *Ja ne tulevat elämään parhaiten silloin, kun ne työskentelevät yhdessä!*

Tämän ainoalaatuisen ja peruuttamattoman luopumisen jälkeen olen käynyt käsiksi erääseen toiseen tehtävään, joka oli helpommin ratkaistavissa kuin muut, koska siinä yhteinen maailmankatsomuksellinen perustus muodostaa helpomman molemminpuolisen ymmärtämyksen edellytyksen: *Saksan ja Italian väliseen suhteeseen.*

Tietenkin tämän kysymyksen ratkaiseminen on vain eräältä osalta minun ansiotani, toiselta osalta se on tuon harvinaisen, suuren miehen ansiota, jonka Italian kansalla on onni omata johtajanaan.

Tämä suhde on jo kauan sitten hyljännyt pelkästään taloudellisen tai poliittisen tarkoituksellisuuden, ja se on tullut, sopimukset ja liittoutumat sivuuttaen, todelliseksi, lujaksi sydänten liitoksi.

Tässä on muodostunut akseli, jota edustaa kaksi kansaa, jotka ovat löytäneet toisensa maailmankatsomuksellisesti ja poliittisesti *kiinteässä* ja purkautumattomassa ystävyydessä. Tässäkin minä olen ottanut lopullisen ja kertakaikkisen askeleen — tietoisena vastuusta kansalaisilleni. Olen poistanut maailmasta erään kysymyksen, jota ei meille tästä lähtien ylipäänsä ole enää olemassa. Niin katkeraa kuin tämä eräille yksityisille lieneekin: Kaiken yläpuolella on meillä loppujen lopuksi kuitenkin kansamme kokonaisetu. Mutta tämä etu on: voida työskennellä rauhassa!

Tämä kaikkinainen työ rauhan hyväksi, kansalaiseni, ei ole mikään tyhjä korulause, vaan tämän työn vahvistavat tosiasiat, joita ei mikään valehtelija voi syrjäyttää!

Kaksi tehtävää oli jäänyt jälelle. Tässä minun oli tehtävä varaus. *Kymmenen miljoonaa saksalaista* oli valtakunnanrajojen ulkopuolella kahtena suurena asuma-alueena; saksalaisia, jotka tahtoivat päästä takaisin valtakuntaan, kotimaahansa! Tämä kymmenen miljoonan määrä ei ole mikään pieni asia. Se on neljännes siitä määrästä, mikä Ranskassa on asukkaita.

Ja kun Ranska yli 40 vuoden aikana ei koskaan ole luopunut vaatimuksistaan niiden muutamien miljoonien ranskalaisten suhteen, jotka asuvat Elsass-Lothringenissa, niin silloin meillä oli Jumalan ja maailman edessä oikeus pitää voimassa vaatimuksemme näiden kymmenen miljoonan saksalaisen suhteen.

Kansalaistoverini!

On olemassa raja, jossa myötenantamisen on lakattava, koska se muuten tulisi turmiolliseksi heikkoudeksi.

Minulla ei olisi mitään oikeutta puolustautua Saksan historian edessä, jos tahtoisin nämä kymmenen miljoonaa yksinkertaisesti, välinpitämättömästi jättää oman onnensa nojaan. Silloin minulla ei myöskään olisi mitään moraalista oikeutta olla tämän kansan johtaja. Olen ottanut kylliksi vastatakseni luopumisen uhreista. *Tässä oli raja, jonka ylitse en voinut mennä!*

Miten oikein tämä oli, sen on kansanäänestys Itävallassa osoittanut. Silloin annettiin loistava tunnustus, tunnustus, jollaista muu maailma ei varmastikaan ollut toivonut. Mutta: me olemme tämän kokeneet:

Demokratioille on kansanäänestys sinä hetkenä tarpeeton, jopa vahingollinenkin, hetkenä, jona se ei johda siihen tulokseen, *mitä ne itse itselleen toivovat.*

Siitä huolimatta tämä kysymys ratkaistiin koko suuren Saksan kansan onneksi.

Ja nyt on edessämme viimeinen tehtävä, joka on ratkaistava ja ratkaistaan! Se on viimeinen vaatimus, joka minulla on Euroopassa esitettävänä, mutta se on vaatimus, josta minä en luovu ja jonka minä, jos Jumala suo, tulen täyttämään!

Tämän tehtävän historia on seuraava:

Vuonna 1918 revittiin rikki Keski-Eurooppa johtolauseen "kansojen itsemääräämisoikeus" nojalla, ja muutamat mielettömät niinsanotut valtiomiehet järjestelivät sen uudelleen. Ottamatta ollenkaan huomioon kansojen polveutumista, kansallista tahtoa, taloudellisia välttämättömyyksiä, siihen aikaan Keski-Eurooppa hajoitettiin osiin ja mielivaltaisesti muodostettiin niinsanottuja uusia valtioita. *Tähän tapahtumaan perustuu Tshekkoslovakian olemassaolo.*

Tshekkiläisvaltio alkoi yhdellä ainoalla valheella. Tuon silloisen valheen isän nimi oli Benesh.

Tämä herra Benesh esiintyi siihen aikaan Versaillesissa ja vakuutti ensiksikin, että muka oli olemassa tshekkoslovakialainen kansakunta. Hänen oli keksittävä tämä valhe antaakseen omien kansalaistensa vähäiselle lukumäärälle vähän suuremman ja siis vaativammalta näyttävän laajuuden. Ja maantieteellisiin ja kansallisiin kysymyksiin aina puutteellisesti perehtyneet anglosaksilaiset valtiomiehet eivät ole siihen aikaan pitäneet tarpeellisena ottaa selkoa näiden herra Benshin väitteiden paikkansapitävyydestä. Sillä muuten he olisivat voineet heti todeta, *ettei tshekkoslovakialaista kansakuntaa ole olemassa,* vaan ainoastaan tshekkejä ja slovakkeja, ja etteivät slovakit tahdo tietää tshekeistä mitään, vaan . . . (lauseen loppuosa häviää kuulumattomiin kymmentuhantisen kuulijakunnan osoittaessa myrskyisesti suosiotaan, mikä vähän väliä keskeytti johtajan puheen).

Niin ovat nyt nämä tshekit vihdoin herra Beneshin avulla anastaneet Slovakian. Kun tämä valtio ei näyttänyt elinvoimaiselta, otettiin ilman muuta kolme ja puoli miljoonaa saksalaista vastoin heidän itsemääräämisoikeuttaan ja itsemääräämistahtoaan. Kun sekään ei vielä riittänyt, täytyi saada lisäksi yli miljoonan unkarilaista, sitten karpaatti-ruteenit ja vihdoin useita satojatuhansia puolalaisia.

Siinä on tämä valtio, joka sitten myöhemmin nimitti itseään Tshekkoslovakiaksi — vastoin kansojen itsemääräämisoikeutta, vastoin väkivaltaisesti kohdeltujen kansakuntien selvää toivomusta ja tahtoa. Kun minä tässä puhun teille, niin minä tunnen tietenkin kaikkien näiden ahdistettujen kohtalon, minä tunnen myötätuntoa slovakkien, puolalaisten, unkarilaisten, ukrainalaisten kohtaloa kohtaan. Mutta luonnollisesti minä esiinnyn ainoastaan saksalaisteni kohtalon julistajana.

Kun herra Benesh siihen aikaan *valehteli kokoon tämän valtion,* niin hän juhlallisesti lupasi jakaa sen sveitsiläisen järjestelmän mukaan kanttooneihin, sillä demokraattisten valtiomiesten joukossa oli muutamia, jotka tunsivat omantunnonvaivoja. Me kaikki tiedämme, miten herra Benesh on tämän kanttoonijärjestelmän ratkaissut! *Hän aloitti hirmuhallituksensa!* Jo siihen aikaan koettivat saksalaiset esittää vastalauseensa tätä omavaltaista väkivallankäyttöä vastaan. Heitä ammuttiin joukottain, ja siitä lähtien alkoi nyt sukupuuttoonhävittäminen. Näinä Tshekkoslovakian "rauhallisen kehityksen" vuosina täytyi lähes 600.000 saksalaisen poistua Tshekkoslovakiasta. Tämä tapahtui hyvin yksinkertaisesta syystä. Heidän olisi muuten pitänyt kuolla nälkään!

Koko kehitys vuodesta 1918 alkaen vuoteen 1938 osoitti selvästi yhden asian: herra Benesh oli päättä-

nyt vähitellen hävittää saksalaisasutuksen sukupuuttoon! Ja sen hän on määrättyyn asteeseen saakka saavuttanutkin. Lukemattomia ihmisiä hän on syössyt mitä syvimpään onnettomuuteen. Hän on saanut aikaan, että miljoonia ihmisiä on tehty aroiksi ja levottomiksi. Hirmuvaltaansa jatkuvasti käyttämällä hänen on onnistunut saada nämä miljoonat vaikenemaan, ja saman ajan kuluessa ilmeni sitten myös selvyys tämän valtion "kansainvälisistä" tehtävistä.

Nyt ei pidetty enää ollenkaan salassakaan, että tuo valtio oli määrätty tarpeen tullen asetettavaksi Saksaa vastaan. Eräs Ranskan ilmaliikenneministeri, Pierre Cot, on aivan selvästi lausunut julki tämän toivomuksen: "Tätä valtiota me tarvitsemme", hän sanoi, "koska tästä valtiosta käsin voidaan Saksan talous, Saksan teollisuus helpoimmin pommeilla hävittää."

Ja tätä valtiota käyttää nyt bolshevismi sisäänpääsyporttinaan.

Me emme ole hakeneet kosketusta bolshevismin kanssa, mutta bolshevismi käyttää tätä valtiota hyväkseen omatakseen pääsytien Keski-Eurooppaan.

Nyt alkaa häpeämätön näytelmä. Tämä valtio, jonka hallituksena on vain vähemmistöön kuuluvia, pakottaa eri kansallisuudet kannattamaan sellaista politiikkaa, *joka velvoittaa heidät eräänä päivänä ampumaan omia veljiään.* Herra Benesh vaatii saksalaisilta: "Kun minä käyn sotaa Saksaa vastaan, on sinun ammuttava saksalaisia. Ja jos sinä et sitä tahdo, olet valtionkavaltaja, ja silloin tulet sinä itse ammuttavaksi." Ja samaa hän vaatii unkarilaisilta, puolalaisilta. Hän vaatii slovakkeja kannattamaan sellaisia pyrkimyksiä, jotka ovat slovakkilaiselle kansalle aivan yhdentekeviä.

Sillä Slovakian kansa tahtoo rauhaa eikä mitään seikkailuja. Mutta herra Benesh saa aikaan, että näistä ihmisistä tehdään joko maankavaltajia tai kansanpettureita. Joko he pettävät kansansa, ovat valmiit ampumaan omia kansalaisiaan, tai herra Benesh sanoo: "Te olette maankavaltajia, ja sen vuoksi minä annan ampua teidät."

Onko olemassa suurempaa häpeämättömyyttä kuin pakottaa vieraita ihmisiä olosuhteiden mukaan ampumaan omia kansalaisiaan vain sen vuoksi, että turmiollinen, huono ja rikoksellinen valtionhallitus niin vaatii tekemään?

Minä voin tässä vakuuttaa. Kun me olimme miehittäneet Itävallan, oli ensimmäinen käskyni: yhdenkään tshekkiläisen ei tarvitse eikä saa palvella Saksan armeijassa. Minä en ole heitä saattanut omantunnonristiriitaan.

Mutta ken vastustaa herra Beneshiä, hänet ennen kaikkea *taloudellisesti tuhotaan.* Tätä tosiasiaa eivät demokraattiset maailmanapostolit voi valehtelemalla kumota. Tässä herra Beneshin valtiossa ovat seuraukset eri kansallisuuksille olleet hirvittävät. Minä puhun ainoastaan saksalaisten puolesta. Heillä on kaikista saksalaisista heimoista suurin kuolevaisuus, heidän lapsettomuutensa on suurin, heidän työttömyytensä kauhein. Miten kauan pitää tällaista kestää? Kaksikymmentä vuotta on saksalaisten Tshekkoslovakiassa ja Saksan kansan valtakunnassa täytynyt sitä nähdä, ei sen vuoksi, että se olisi sitä koskaan hyväksynyt, vaan koska se yksinkertaisesti oli voimaton, eikä voinut tässä demokraattisessa maailmassa auttaa itseään näitä kiduttajia vastaan. Niin, jos jossakin muualla joku maankavaltaja vain vangitaan, jos joku mies, joka minusta nähden vaikkapa saarnastuolistakin syytää herjauksia, otetaan turvasäilöön — silloin ollaan Englannissa kiihottuneita ja Amerikassa suuttuneita. Mutta jos satojatuhansia ihmisiä karkoitetaan kotikonnuiltaan, kun kymmeniätuhansia joutuu vankilaan ja tuhansia teurastetaan, niin silloin se ei liikuta näitä maailman patenttidemokraatteja kerrassaan mitään. Me olemme oppineet näinä vuosina paljon. Me tunnemme heitä kohtaa syvää halveksumista.

Koko Euroopassa me näemme yhden ainoan suurvallan ja sen johdossa t o d e l l i s e n m i e h e n, jolla on ymmärtämystä kansamme hädänalaista tilaa kohtaan. Tämä mies on, tahdon sanoa sen tässä julki, minun suuri ystäväni Benito Mussolini. Mitä hän on tänä aikana tehnyt, ja sitä kantaa, minkä Italian kansa on ottanut, me emme tule koskaan unohtamaan! Ja jos Italia joskus joutuu samanlaiseen hädän tilaan, silloin minä tulen asettumaan Saksan kansan eteen ja vaatimaan sitä ottamaan samanlaisen kannan! Myöskään silloin ei tule kaksi valtiota puolustamaan toisiaan, vaan liittokunta.

Minä olen tämän vuoden helmikuun 20 päivänä valtiopäivillä selittänyt, että rajojemme ulkopuolella asuvien kymmenen miljoonan saksalaisen elämässä täytyy tapahtua muutos. Herra Benesh on nyt tehnyt *tämän muutoksen toisenlaiseksi.* Hän pani toimeen vieläkin raaemman sorron, *vieläkin suurempi hirmuvalta alkoi.* Alkoi lakkauttamisten, kieltojen, takavarikoimisten j.n.e. aika. Niin tämä jatkui edelleen, kunnes tuli toukokuun 21 päivä. Ettekä te, kansalaiseni, voi kieltää, että me olemme tuona päivänä osoittaneet todella esimerkiksi kelpaavaa kärsivällisyyttä. Valtakunnanpuoluepäivillä olen esittänyt sen historian. Tshekkoslovakiassa piti vihdoinkin tapahtuman vaalit, joita ei voitu enää lykätä. Silloin herra Benesh keksi keinon pelotellakseen sillä saksalaisia: *alueiden sotilaallisen miehityksen.*

Tämän sotilaallisen miehityksen hän tahtoo yhä edelleenkin pitää voimassa siinä toivossa, ettei kukaan uskaltaisi nousta häntä vastustamaan niin kauan kuin hänen kätyrinsä ovat maassa. Tuota toukokuun 21 päivän röyhkeätä valhetta, että muka Saksa olisi toimittanut liikekannallepanon, oli nyt pidettävä esillä tshekkien liikekannallepanon peittelemiseksi, kaunistelemiseksi ja perustelemiseksi. Mitä sitten seurasi, te tiedätte:

Katala kansainvälinen maailmankiihoitus!

Saksa ei ollut kutsunut ainoatakaan miestä aseisiin. Se ei ylipäänsä edes ajatellutkaan ratkaista tätä kysymystä sotilaallisesti. Minulla oli yhä vieläkin sellainen toivomus, että tshekit tulisivat viime hetkessä huomaamaan, ettei sellaista hirmuvaltaa voitaisi pitää kauemmin voimassa. Mutta herra Beneshillä oli sellainen näkökanta, että Saksan suhteen, Ranskan ja Englannin varjolla, saattoi menetellä miten hyvänsä! Hänellehän ei voisi tapahtua mitään. Ja ennen kaikkea: hänen takanansahan on, kun kaikki langat menevät poikki, *Neuvosto-Venäjä.*

Niin oli tämän miehen vastaus silloin aivan oikein: kuoliaaksi ampuminen, vangitseminen, vankiloihin sulkeminen kaikille niille, jotka jollakin tavalla olivat hänelle vastenmielisiä. Niin esitin minä sitten Nürnbergissä vaatimukseni. Tämä vaatimus oli aivan selvä: Minä olen siellä ensimmäisen kerran lausunut julki, että nyt täytyy vihdoinkin itsemääräämisoikeuden astua voimaan näiden puolenneljättä miljoonan suhteen (melkein 20 vuotta presidentti Wilsonin julistuksen jälkeen).

Ja taas on herra Benesh antanut vastauksensa: uusia kuolleita, uusia vankiloihin suljettuja, uusia pidätyksiä! Saksalaisten täytyi alkaa paeta.

Ja sitten tuli Englanti. Minä olen herra Chamberlainille nimenomaan selittänyt, mitä me nyt pidämme ratkaisun ainoana mahdollisuutena. Se on luonnollisin, mitä ylipäänsä olla voi. Minä tiedän, etteivät mitkään kansallisuudet tahdo enää jäädä tämän herra Beneshin alaisiksi, mutta minä olen ensi sijassa saksalaisten puolesta puhuja, ja näille saksalaisille minä olen nyt puhunut ja vakuuttanut, *etten minä halua enää toimettomana ja rauhallisena katsella,* miten tämä mieletön Prahassa uskoo voivansa yksinkertaisesti pahoinpidellä puoltaneljättämiljoonaa ihmistä.

Enkä minä ole jättänyt mitään epäilystä siitä, että vaikkakin meidän saksalaisen mielenlaatumme mukaista on kauan ja yhä uudelleen sietää jotakin, niin kuitenkin kerran tulee hetki, jolloin se loppuu! Ja nyt ovat vihdoin Englanti ja Ranska esittäneet Tshekkoslovakialle tämän ainoan mahdollisen vaatimuksen: Saksalainen alue on vapautettava ja luovutettava valtakunnalle.

Nyt meillä on tarkat tiedot niistä neuvotteluista, joita siihen aikaan herra tohtori Benesh on käynyt. Sen Englannin ja Ranskan antaman selityksen suhteen, etteivät ne tule puolustamaan Tshekkoslovakiaa, ellei vihdoinkin sen kansojen kohtaloa järjestetä toisella tavalla eikä niiden alueita vapauteta, herra Benesh löysi ulospääsytien. Hän ilmoitti, että nämä alueet täytyy luovuttaa. Tämä oli hänen *selityksensä!*

Mutta mitä hän teki? Hän ei luovuttanutkaan aluetta, vaan hän karkoittaa saksalaiset! Ja tämä on nyt se kohta, johon tämä leikki loppuu!

Herra Benesh oli tuskin lausunut tämän, kun hänen sotilaallinen orjuutuksensa alkoi — ainoastaan vielä ankarampana — uudelleen. Me näemme hirvittäviä lukuja: Yhtenä päivänä 10.000 pakolaista, seuraavana 20.000, muuatta päivää myöhemmin jo 37.000, taas kahta päivää myöhemmin 41.000, sitten 62.000, sitten 78.000, sitten niitä on 90.000, 107.000, 137.000 ja tänään 214.000. Kokonaisia maa-alueita tehdään autioiksi, paikkakuntia poltetaan, kranaateilla ja kaasulla koetetaan saksalaiset savustaa ulos. Mutta herra Benesh istuu Prahassa ja on vakuutettu: "Minulle ei voi tapahtua mitään, minun takananihan ovat loppujen lopuksi Englanti ja Ranska."

Ja nyt, kansalaistoverini, minä luulen sen ajankohdan tulleen, jolloin käänne on julistettava alkaneeksi!

Jos ken kahdenkymmenen vuoden ajan sietää sellaista häpeätä, sellaista solvausta ja sellaista onnettomuutta, kuin me olemme sietäneet, niin silloin ei todellakaan voida kieltää, että hän rakastaa rauhaa. Jos kenellä on tällainen kärsivällisyys, mitä me olemme osoittaneet, silloin ei todellakaan voida sanoa, että hän tahtoo sotaa. Sillä loppujen lopuksi herra Beneshillä on seitsemän miljoonaa tshekkiläistä, mutta täällä seisoo yli 75-miljoonainen kansa!

Minä olen nyttemmin jättänyt brittiläisen hallituksen käytettäväksi memorandumin, joka sisältää Saksan viimeisen ja lopullisen ehdotuksen.

Tämä memorandumi ei sisällä mitään muuta kuin sen toteuttamisen, mitä herra Benesh jo on luvannut. Tämän ehdotuksen sisältö on hyvin yksinkertainen: Se alue, mikä kansallisuudeltaan on saksalainen ja oman tahtonsa mukaan haluaa liittyä Saksaan, tulee Saksalle, eikä suinkaan vasta sitten, kun herra Beneshin ehkä onnistuu karkoittaa sieltä kenties yhden tai kaksi miljoonaa saksalaista, vaan nyt, vieläpä aivan heti!

Minä olen siellä valinnut tuon rajan, joka vuosikymmeniä esiintoiteen,

Tshekkoslovakian kansallista ja kielellistä jakautumista koskevan aineiston perusteella on *oikeudenmukainen*. Mutta siitä huolimatta minä olen oikeudenmukaisempi kuin herra Benesh, enkä tahdo sitä valtaa, mikä meillä on, käyttää hyväkseni. Minä olen sen vuoksi jo edeltäpäin todennut: Tämä alue asetetaan Saksan määräysvallan alaiseksi, koska siellä on pääasiassa saksalaista asutusta, *mutta lopullisen rajankäynnin minä jätän sitten kuitenkin siellä asuvien kansalaistovereitten äänestyksen tuloksesta riippuvaksi!*

Minä olen siis päättänyt, että tällä alueella on toimitettava kansanäänestys. Ja ettei kukaan voisi sanoa, ettei se tapahtuisi oikeudenmukaisesti, minä olen valinnut tämän äänestyksen perustuksena käytettäväksi Saarin-äänestyksen asetusta.

Minä olen nyt valmis ja olin valmis antamaan äänestää minusta nähden vaikkapa koko alueella. Mutta sitäkin herra Benesh ja hänen ystävänsä vastustivat. He tahtoivat äänestettäväksi ainoastaan eräissä yksityisissä osissa. Hyvä, minä olen siihen suostunut. Minä suostuin jopa siihenkin, että kansainvälisten kontrollikomissionien sallitaan valvoa äänestystä.

Menin vielä pidemmällekin ja suostuin siihen, että rajan määrääminen jätetään saksalais-tshekkiläisen komissionin tehtäväksi. Herra Chamberlain ajatteli, että se voisi olla kansainvälinen komissioni. Minä olin valmis siihenkin. Minä tahdoin vieläpä tämän äänestyksen ajaksi vetää joukot takaisin, ja olen nyt selittänyt olevani valmis kutsumaan tämän äänestyksen ajaksi brittiläisen legionan, joka tarjoutui minulle tulemaan tuolle alueelle pitääkseen siellä yllä rauhaa ja järjestystä. Ja minä olin sitten edelleen valmis antamaan kansainvälisen komissionin määrätä lopullisen rajan ja luovuttamaan kaikki muodollisuudet saksalaisista ja tshekkiläisistä kokoonpannulle komissionille.

Tämän memorandumin sisältö ei ole mitään muuta kuin sen asian käytännöllistä suorittamista, mihin herra Benesh jo on suostunut, vieläpä mitä suurimpien kansainvälisten takuiden vallitessa!

Herra Benesh sanoo nyt, että tämä memorandumi muka olisi "uusi tilanne". Ja mihin tämä "uusi tilanne" todellisuudessa perustuu? Se perustuu siihen, että se, minkä herra Benesh on luvannut, on tällä kertaa poikkeustapauksessa myöskin pidettävä! —

Tämä oli herra Beneshille "uusi tilanne". Mitä kaikkea onkaan tämä mies elämänsä aikana luvannut! Ja mitään hän ei ole pitänyt! Nyt hänen on ensimmäisen kerran jotakin pidettäväkin.

Herra Benesh sanoo: Me emme voi väistyä tuolta alueelta. Herra Benesh on siis käsittänyt tämän alueen luovutuksen niin, että se on Saksan valtakunnalle oikeusvaatimuksena hyväksyttävä, mutta tshekit saavat tehdä siellä väkivaltaa. *Se on nyt lopussa!*

Minä olen nyt vaatinut, että nyt, 20 vuoden jälkeen, herra Benesh vihdoinkin pakotetaan totuuteen.

Hänen on pakko luovuttaa lokakuun 1 päivänä tämä alue meille!

Herra Benesh asettaa nyt toiveensa *maailmaan!* Ja hän ja hänen diplomaattinsa eivät pyri sitä salaamaankaan. He selittävät: Me toivomme, että Chamberlain kukistetaan ja Daladier syrjäytetään, että kaikkialla tapahtuu mullistuksia. He asettavat toiveensa Neuvosto-Venäjään. Siten hän uskoo yhä vieläkin voivansa välttyä lupaustensa täyttämisestä.

Ja sitten minä voin sanoa ainoastaan yhden asian: Nyt asettuu kaksi miestä toisiaan vastaan:

Siellä on herra Benesh! Ja tässä seison minä!

Me olemme kaksi eritapaista ihmistä. Kun herra Benesh suuressa kansojen kamppailussa pakoili ympäri maailmaa, niin minä olen säädyllisenä saksalaisena sotilaana täyttänyt velvollisuuteni. Ja nyt minä seison tässä mies miestä vastassa kansani sotilaana!

Minulla on vielä vähän selitettävänä: *Olen herra Chamberlainille kiitollinen kaikesta hänen vaivannäöstään.* Minä olen hänelle vakuuttanut, ettei Saksan kansa halua mitään muuta kuin rauhaa. Mutta minä olen hänelle myös selittänyt, etten voi enää vetäytyä kärsivällisyytemme rajojen taakse.

Minä olen hänelle edelleen vakuuttanut ja toistan sen tässä, että — kun tämä kysymys on ratkaistu — *Saksalla ei ole enää Euroopassa mitään alueellista kysymystä!*

Ja minä olen hänelle edelleen vakuuttanut, että sinä hetkenä, jolloin Tshekkoslovakia ratkaisee omat kysymyksensä, se merkitsee, hetkenä, jolloin tshekit ovat selvittäneet keskinäiset asiansa muiden vähemmistöjensä kanssa, ja lisäksi rauhallisesti eikä sortamalla, ettei minulla sitten ole tshekkiläisvaltion suhteen enää mitään mielenkiintoa. Ja se hänelle taataan! Me emme ollenkaan halua tshekkejä! Mutta samalla minä tahdon Saksan kansan edessä selittää, että sudeettisaksalaisen kysymyksen suhteen minun kärsivällisyyteni on nyt lopussa! Minä olen tehnyt herra Beneshille tarjouksen, joka ei ole mitään muuta kuin sen toteuttamista, minkä hän itse on jo vakuuttanut. Ratkaisu on nyt hänen käsissään! Rauha tai sota!

Hänen on nyt tämä tarjous joko hyväksyttävä ja vihdoinkin vapautettava saksalaiset, tai me hankimme tämän vapauden itse!

Tämä täytyy maailman ottaa huomioon: 4½ sotavuoden aikana ja poliittisen elämäni pitkinä vuosina minua ei ole koskaan voitu syyttää eräästä asiasta: minä en ole koskaan ollut pelkuri!

Minä astun nyt kansani johdossa sen ensimmäisenä sotilaana, ja minun takanani, sen maailma tietäköön, marssii nyt kansa, vieläpä toisenlainen kansa kuin vuoden 1918!

Kun siihen aikaan jonkun kuljeksivan teinin onnistui tyrkyttää kansallemme demokraattisten korulauseiden myrkkyä — niin nykyhetken kansa ei ole enää samanlainen kuin silloin! Sellaiset korulauseet vaikuttavat meihin kuin ampiaisen pistokset, me olemme niitä vastaan lumotut.

Tänä hetkenä koko Saksan kansa yhtyy minuun!

Se tuntee minun tahtoni omaksi tahdokseen juuri samalla tavalla kuin minä pidän sen tulevaisuutta ja sen kohtaloa oman toimintani määrääjänä!

Ja me tahdomme nyt tämän yhteisen tahtomme lujittaa niinkuin me taisteluvuosina pidimme sen lujana, aikana, jolloin minä yksinkertaisena, tuntemattomana sotilaana lähdin taisteluun valloittamaan valtakuntaa, enkä koskaan epäillyt menestystä enkä lopullista voittoa.

Silloin yhdistyi ympärilleni joukko urhoollisia miehiä ja urhoollisia naisia. Ja minun kanssani he ovat kulkeneet.

Ja niin minä pyydän sinua, Saksan kansa: Kulje nyt minun mukanani, mies mieheltä, nainen naiselta!

Tänä hetkenä me tahdomme, että meissä kaikissa vallitsee yhteinen tahto.

Se on oleva lujempi kuin kaikki hätä ja kaikki vaara!

Ja kun tämä tahto on lujempi kuin hätä ja vaara, niin silloin se on hädän ja vaaran kerran murtava!

Me olemme tehneet päätöksen!

Nyt herra Benesh valitkoon!

Ei orjuus tahto Jumalan[1]

KIRJ. ERNST MORITZ ARNDT (v. 1812).

Ei orjuus tahto Jumalan,
kun raudan kasvaa antoi,
vaan miekan, keihään, tapparan
hän miehen käteen kantoi.
Hän antoi mielen rohkean
puhua vapahasti,
vuoks' suuren, pyhän, oikean
taistella vereen asti.

Nyt kuohukoon jo taiston lies,
min kuohua vain voipi!
Nyt, saksalainen, mies kuin mies,
maas' eestä kutsu soipi!
Sydämet, kädet nostakaa
luo taivaan, sorron alta,
ja kaikki, kaikki vannokaa:
nyt päättyy sorron valta!

Nyt liehukoon, min suinkin ties,
jo liput, viirit maamme!
Me kenties kohta, mies kuin mies,
jo sankarkuolon saamme!
Ja voitonlippu liehukoon
uljaiden joukkoin yllä,
voittoon tai kuoloon johtakoon:
vapaina kuollaan kyllä!

Suom.
T. T. Karanko.

[1]) Kun Saksan johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler oli Berlinissä Urheilupalatsissa syyskuun 26 päivän iltana päättänyt sudeettisaksalaisten vapauttamista koskevan suuren puheensa, puhkesi kymmentuhantisen kuulijakunnan keskuudessa tavattoman voimakas suosionmyrsky. Hitlerin poistuessa salista ihmiset hyppäsivät tuoleille ja penkeille ja virittivät yli 100 vuotta vanhan saksalaisen taistelulaulun: "Der Gott, der Eisen wachsen liess, der wollte keine Knechte" (Völk. Beobachter, 27/9 1938).

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ!

SINIRISTI
Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat v. 1939:

1/1	vuosik.	20:—
1/2	"	14:—
1/4	"	8:—
Irtonum.		2:—

V. 1939 ilmestyy vähintäin 12 numeroa 8 sivuisena.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.